

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXVIII. De cura, quâ tales animæ à Deo ducuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

perseverantiam dixit mihi: Quamdiu ergo me vis h̄ic manere? Tum eo affectu, quem mea anima, ex divina bonitate, habet adeò radicatum, ut nihil aliud velit, quād quod vult Deus, ipsi respondi: Mi Domine, quamdiu volueris. Divina Ma-

jestas autem mihi dixit: Pollicor tibi quōd propter hanc resignationem in meam voluntatem, nunquam sim à te recessurus. Ita cessavit mysterium. Sit hic Dominus in æternum benedictus. Amen.

CAPUT XXVIII.

De cura, quā tales animæ à DEO ducuntur.

Idimus vias, quibus Divina Majestas dicit animas, donec eas collocet in culmine perfectionis: videamus nunc, quād sollicitac atenē ducat, & quasi ex ipso ventre matris specialissimo affectu observet illas, quas destinavit ad descendendum tam altum gradum; ac deinde mulio amabiliori & vigilantiore circumspectione provebat, quād ullus amantissimus pater, deducendo charissimos filios ad portum. Id intelligetur ex modo, quo curam gessit hujus Virginis, qualēm ipsa nobis descripsit in prolixa visione, quam habuit mente Novembri, anno millesimo sexcentesimo vigesimo quarto, subi recenset sequentia.

Dum conservatæ meæ vacarem orationi, valde mihi metuens ob meos defectus, abrepta à vehementi affectu, dixi Divinæ Majestati: Mi DEUS, & mi Domine, propter quod peccatorum meorum, quæ adversus te commisi, mereor infernum? & quali tue bonitatis impulsu me ab eo liberavisti? Divina Majestas mihi statim gravissimam affabilitate respondit, dicendo: Veni tecum, Anima, & videbis. Extinui nonnihil ob hoc responsum, & aliunde magnam concepi confidentiam erga Divinam bonitatem. Hunc meum, nescio qualem, timorem à me DEUS abstulit, duxitque me in spiritu, & ostendit mihi quandam locum inferni, unā cum ijs, quæ ibi aguntur. Constiti ad crepidinem magni ac profundi putei, ubi vidi maximam copiam damnatorum, atque dæmonum; audivi planctus, tristissimos ejulatus, terribiles desperationes,

erantque formidabilia & indicibilia tormenta, quæ ibi sustinebantur. Fundum illius putei pertransibat rapax fluvius, vehens pestilentes aquas, à quo gravissime cruciabantur. Tam multa ibidem mala audivi ac vidi, & adeò fui penetrata, ut nisi fuissem à DEO confortata, ea visio mihi plurimum nocuisse. Duxit me postea Dominus ad videndum proorsus obiter Purgatorium, quod tam optimè agnovi, quia mihi alius fuerat ab Ejusdem Majestate ostensus. Inde transivi ad limbum pavulorum, qui obierunt absque gratia, ante usum rationis. Fuerunt multi, & commoverunt me ad commiserationem: vidi ipsis in loco obscuro, vehementer attonitos, & velut stupidulos, sine pena, aut gloria.

Hinc fui à Domino ducta ad plantiem campestrem, ubi confexi congregatos multos homines & dæmones. Campus erat figura mundi, omnes erant concatenati, sicut dum damnati ad mittentes ducuntur compediti, uni catena fixi. Miserabiles illi homines trahebantur à dæmonibus, quasi raptati. Inter alia scelerâ, tot ibi erant fallaciz, mendacia, fraudes, confusiones, & prætiones, ut summopere dolerem, videndo tantam perversitatem. Tum Dominus mihi dixit: Vidēsne Anima, quæatur? vidēsne. Et hæc fuit in modo. Pervenimus deinde ad alium locum, ad quem descendebatur per latas, & procul ab invicem distantes gradus; per illos fui à DIVINA MAJESTATE jussa descendere. Mi Domine,

non potero, cō quōd sīt vēhēmētū incommodi. Mēcum, subjunxit Dōminus, omnīno poteris. Duxit mē sc̄um, & nihilominus ipsos diffūclter transfīvi.

Descendentes postea ex prāruptissimo monte, in quo fui plurimū fessa, pervenimus ad grandem campū, qui erat juxta ripam vasti fluvij. Ibi commeabantur navibus Angeli DĒI personantes, & cānentes admirabilitē divinas laudes. Induxerunt mē in unam navem, atque cum magna svavitate, & musica transvexerunt ad ripam adversam: inter navigandum tamen assūrregerunt maximi fluctus, venientes ex parte contraria, & quasi obruturi navem, qua mihi videbatur submergenda. Ego vēhēmenter timebam, verūm Sancti Angeli non mutabantur, neq; turbabantur, sed prosequabantur iter cum magna pace ac lētitia, continuantes suam musicam. Irruentibus ijs fluctibus, vidi illos transeuntes super navem, cā salvā & nullo illato dāmmo. Applicuimus tandem ad portum, cum ingenti meo solatio, & inde sum redūcta ad meum angulum.

Post captam modicam quietem, vidi in celo prāparari magnam solennitatem. Pulsabantur mysticæ quādam campanæ singulare consonantia, & harmonia; audiēbatur sonora musica; Angeli se aptabant, & exornabant elegantiſſimo vestitu, in quo comparebant pulcherrimi. Et quamvis ex dispositione ac revelatione diuina scirent, celebrandum esse festum; ignorabant ramen, in cuius honorem, ideoque colloquentes mutuō se interrogabant: Quānam erit ista Anima tam felix, pro qua tantam Divina Majestas apparat solennitatem? atque alijs mirantibus, alij dicebant: Quid miramur? Cūm DĒUS Dominus noster dederit suū Filium mundo, pro hominū conimodo, quid corundem gratiā non faciet? Hęc omnia, licet sint tanta, multō sunt minora, quā sit, Deum mori pro homine. Talia inter se conferebant illi superti spiritus. Vidi ipsos deinde omnes descendentes ad meum cūbiculum, comitantes Personam Spiritū

Sancti, qui adveniebat, non in specie humana, sed modo quodam spiritualissimo, sub pretioso conopeo, seu tentorio, quod mihi repräsentabatur tam magnū, quām est universus mundus. Ingens erat māestas & pompa, cum qua hic Dominus procedebat, & postquam ad me pervenit, dixit mihi: Veni Anima, ad gaudium Domini tui, atque exspolia te veste veteris Adami, & inde novam vescem gratiæ. Duxit me Dominus juxta se sub eo tentorio ad cœlestē Jerosolymam, & cū illuc pervenisset, univit me Ipsiſ Majestas sibi arctissimē, introducendo me in immensam abyssum sui Divini Esse, tantā vēhēmentiā, ut mihi cor videretur dīfrumpi. Hic subito possibili mihi modo, divino tamē, ac admirabili, cognovi ineffabiles illius Domini excellentias. Observabam optimē quod videbam, & acī in medio tantæ plenitudinis adverterem, quid deſſet, dicebam: Ostende mihi jam, Domine, hoc magnum arcanum, & bene mihi illud jam manifesta. Hac intimā unionē sum diu frūta, quā finitā, mea anima ſenſit, atque etiamnum ſentit, se aliter eſſe conſtitutam, velut ab alienā in ſuo Dēo, deſiderando ipſum, & intelligendo, ſeque Ejusdem Majestate oblectando, eum in modum, quo aliquis habens pretiolum cimelium ſummi valoris, recrearetur cognoscendo illius preſtium, cō quōd ab ipso videretur ac poſſideretur tanquam proprium, atque idcirco nunquam ceſlaret ab eo aſpiciondo & luſtrando. Absoluto hoc myſterio, rufus à Domino fui duxta ad meum angulum.

Ibi mihi Divina Majestas explicuit, quid ſignificant ea, quæ in p̄r̄terito myſterio videram, ſic mihi dicendo: Exhibui tibi ſpectandas poenas inferni, ut agnoſceres gratiam, quam tibi p̄ſtiti, dum te protexi, p̄ſervando te, nē caderes in pescata, ob qua eæ poenæ incurruunt.

Oſtendi tibi limbum parvulorum, qui bus multū es compaſſa, ut te admone- rem, quōd te liberaverim ex gravi pericu- lo intra uterum tuā mātris, ubi te diabo- lus voluit enccare, conando te ſuffocare, quōd devenires ad eum locum; utq; mihi

gratias ageres, pro præstita tibi tunc à me gratia. Quando mihi id à Domino fuit dictum, venit mihi in mentem, quod mihi mea mater sæpe narraverat, se dum me pariebat, in summo versatam fuisse dilectionem, tantumque non extinctam.

Dicebat præterea Dominus: Illi quasi gradus tam ardui, per quos descendisti, sunt alia pericula, non minora eo, quod commemoravi, ex quibus à me per præterlapsam vitam fuisti liberata. Primum jam intellexisti: alterum fuit, quod te in tua infantia dæmon voluerit ex sat alto loco præcipitem agere, & ego illum cohibuerim, nè id exequeretur. Tertium accidit paulò post, quod tibi diabolus voluerit persuadere, ut defilires ex fenestra, dicendo tibi, esse ibi vicinissim terram, tèque non laudendam. Quartum, quando propè Conventum S. Pauli, quidam equus refractorius te erat prostratus, & absque dubio interfectorus, nisi meus Angelus, in specie hominis, arrepto fortiter tuo brachio, te amovisset. Quintum huic simile, ex quo te alias liberavi. Per id, quodd fueris cum meis Angelis introducta in navim, & fluctus tibi incusserint timorem, quin tibi nocerent, significatur status, in quo eras, dum prædicta evenerunt: vivebas enim inter fluctus hujus mundi, sed comitantibus te meis Angelis, à quibus defendebatis, nè tibi pericula nocent. Hoc mihi dixit Dominus, qui propter suas misericordias semper sit benedictus.

Nescio, quâ ratione diabolus jam inde à ventre matris videatur agnoscere, aut saltem fuisse supplicatus, inferendum sibi bellum à Venerabili Marina, ut eam ex illo tempore fuerit conatus persequi. Certum est, paucas hujusmodi grandes animas repertum iri, que nobis, si ipsis Deus oculos aperiret, ad perspicienda pericula, ex quibus à Deo errata fuerunt, non possent similes mille nos enarrare eventus. Etiamque nibili facimus, videbimus in eternitate, non solum anima, verum & corporis pericula, ex quibus nos Deus, & Sancti: ius Angeli liberaverunt. In alia quoque visione, quam Venerabilis Marina habuit in festo Ascensionis, anno sexcentesimo vigesimo quinto,

cognoscitur cura, quam Deus gerit de suorum servorum animabus, tum in sollicitandu[m] præcipuis suis amicis, ut pro illis intercedant; tum in disponendis beneficis, quæ ipsis est exhibi-
turus, quando etiam minime adveruantur, et à se obtineri. Refert factum, ut sequitur.

Aliquot diebus ante festum Ascensionis Dominus mihi significaverat, quod me esset ducturus ad locum ex quo Ejusdem Majestas ascenderat ad celos: postea vero me interrogavit, cum quo vellem ire, & quem mihi unà ducere placere, prælaturum enim se mihi eam gratiam, ut non pergerem sola. Ego dixi Divine Majestati, gratias ipsi agendo pro favore, quod defensum adducetur meam sociam Marinam Hernandez, & quandam Monialem, insignem Dei famulam, meam amicam, & cui multum sum obstricta. Per meliora respondit Dominus: quem autem præterea visducere? Nominavi nonnulas aliis amicas, & socias meas domesticas. Dominus mihi dixit, ituras etiam ipsas, quamquam diverso modo, rô quod essent subsecutur aliquantò remotius. Rogavi illum quoque, ut adduceret duos Patres, quibus sum specialiter obligata, & Ejus Majestas mihi respondit, hos patrem precepturos cum Patre Ludovicō de Poze. Post hoc, & cùm hujus rei penitus efficiemus, in festo Ascensionis, horā canticū decimā, consipexi in meo cubiculo eam Monialēm devotissimè ac humillimè provolutam in genu, & quasi praeflatam tempus. Averti, quantum potu, ad hoc spectaculo oculos animi: deinde vero inter duodecimam & primam diebaram, vidi meos Dominos Angelos elegansim ornatos, & resplendentes, qui ad me accedendo mihi dixerunt: Jam est tempus, veni nobiscum, & docemus te, ut videoas Dominum ascendente ad celos. Duxerunt me ad spatiofissimum campum, unâque meam sociam Marinam, ac plurimam Monialēm: & postquam illos vidi, vicinissima fui Domino, haec duæ sociæ retrò nonnullū distantes, & amicæ, cum ceteris domestici resurrexerunt. Vidi obiter Sanctos Discipulos, & Sanctum Patrem Ludovicum de Poze,

penes quem erant suprà dicti duo Religiosi.

Dominus noster Jesus Christus habuit ad omnes devotissimum sermonem, quo finito cœperit ascendere ad celos, cum comitatu millenorum Angelorum, qui ipsi obviām descenderant, & Sanctorum Patrum, quos liberaverat ex limbo, dicens me, & totam illam societatem post se, mirum in modum exultantibus, & concinuentibus ijs beatis Spiritibus. Cū jam fuissemus valde procul progressi, interposuit se nubes inter Dominum & Apostolos ac Discipulos, qui manserunt infra, atque ita ab his non fuit amplius conspectus. Postea, nube instar nebulae dissipata, patuerunt cœli, & hic Dominus intravit triumphans, summōque cum gaudio est suscepitus à suo Patre æterno, dicente ipso: *Sede à dextris meis, donec &c.* Omnibus quoque suis Angelis mandavit, ut eum adorarent. Hi statim se prosterentes ipsum adoraverunt, tanquam sumum Deum ac Dominum, egerunt illi gratias pro beneficio, quod præliterat mundo, & pro mysterijs, quæ in remedium animarum erat operatus. Hoc ibi in summa fuit actum, non enim suppetunt verba, ad exponendam majestatem, quâ illic singula animæ repræsentabantur, & admirationem, quâ ab ipsa spectantur. Peractâ istâ adoratione Dominus mihi dixit: *Anima vade in pace: modò namque hic non manebis, sed alias, quod brevi fiet: & postquam fuisset impertitus suam sanctissimam benedictionem mihi, Patribus, & meis sociabus, quæ me comitabantur, reversus sum ad meum angulum. Diu pôst me Dominus secum univit, denuoque duxit ad cœlestem Jerosolymam, ubi mani per hanc rotar' octavam, sicut à Domino dictum fuerat.*

Deinde agens cum Sancto Patre Ludovico de Ponte, interrogavi illum. Sancte Pater, si ij Religiosi, & meæ sociæ non viderunt, neque percepérunt quod ego, quid illis profuit, quod ibi adfuerint? Sanctus autem respondit: *Quamvis non viderint, nec intellexerint quod tu, licetque eo tempore fuissente distenti & occupati*

alijs rebus (quod tamen nunc de ipsis non affero) multum illis profuit, quia fuerunt participes benedictionis, quam ijs Divina Majestas est elargita. Adverte, nunquid nō vidisti Patrem habentem filios sibi valde charos, de quibus, dum sunt parvuli, dormientibus, omnisque expertibus curæ, Pater ipsorum solicitatur, procurando ijs omnia bona, & solerter cogitando, quid illis sit datus, in quo eos vita genere collocaturus, ubi adoleverint? Ita verò agit Deus, qui vobis nec advertentibus beneficit, ac tanquam amantissimus Pater est solicitus de vestris progressibus, & quomodo maiores vobis conserue posse gratias. Benedictus sit tam benignus Dominus, ac tam dignus amari. Amen.

Quâ ratione idem Dominus permittat, ut in hujusmodi animabus reperiatur levissimi, & quasi naturaliter defectus, pro maiore earumdem humilitate, atque ad elicienda inde magna alia bona, & quim gratiæ ac amabiliter, more suarissime matris solicitetus de ijs purgandis ab hu exiguis nauris, indies ipsius magis exornando & expoliendo, docuit Divina Majestas Venerabilem Marinam paucis mensibus post precedentem evensem, in qua adam visione, quam illa his verbis descripsit.

Decimâ Julij, illucescente die, hoc eodē anno sexcentesimo vigesimo quinto, dum vacare meæ conservæ orationi, exercendo ferventes actus, ut me in omnibus divinæ subjicerem voluntati, sentiebam me cum divina gratia promptam, ut descendere ad poenas inferni, si id Deo placeret, fieretque sine mea culpa. Tum mihi Deus repræsentavit pulcherrimum puteum, duplo latiore nostratisbus, qui prodiens ex terra tam altum habebat tegmen, ut protenderetur ultra cœlum. Aqua illius erat purissima, cujus claritati nulla hujus mundi est comparabilis crystallus. Abstraxi me ab hoc spectaculo quantum potui: verum mei Sancti Angeli me apprehenderunt, & infernè induxerunt in eum puto, sursumque per ejusdem aquas promoverunt, donec pervenirem ad ipsius crepidinem, quæ extabat in cœlesti Jerosolyma. Ibi comparui coram Beatissima Trinitate, in pulcherrima veste, candida

instar nivis, & resplendente instar Solis; atque ipsem Trinus & Unus Dominus me alloquens, magnum erga me præferendo amorem, mihi dixit: Veni columba mea, amica mea, quâm pulchra es, & quâm places oculis meis. Mi Deus & mi Domine, ajebam ego, nihil sum; si quid habeo, tuum est, & hanc vestem tu mihi dedisti. Ita est, dixit Dominus, & si quis vitæ mortalib[us] tibi pulvis adhæserit, millies te mundabo, reddamque puriorum ac pulchriorem. Fui quidem repleta solatio, nihilominus etiam summi erubui, & respondi Domino: Mi Deus, grande malum est, quod, cum tu adest sis bonus, adest misericors & liberalis erga animas, tam singularia ipsis præstante beneficia, sicut etq[ue] eas tractando, tam magna tamen sit incuria nostra, ut nostræ culpæ commaculent ac defædent pulchritudinem, quâ illas pertuam adornas gratiam & charitatem. Tu, mi Domine, me abluis ac dealbas in flumine tuarum gratiarum, & ego me denuò coiquino. Videor mihi esse similis infanti, qui à matre comitur atque exornatur, & postquam permittitur abire, revertitur ad suas infantiles nugas, humique reptando se inficit pulvrey, aut replet luto. Talis namque sum ego, mi Deus. Etiam si vero millies, dixit Dominus, fueris reversa ad pulverem & sordes, ut aïs, millies te rursus mundabo; & sicut mater non fatigatur comendo suum filiolum, ita nee ego fatigabor te exornando. Ecce, Maria, haec parva macula, de quibus loqueris, hi defectus naturales, atque inadvertentes scaturientes ex anima, & quodammodo connexi cum mortalitate, non commaculant, neque defædant animam, ita ut mihi displiceat: quin immo ex his nævulis ego magna elicio bona humilitatis, & propriæ agnitionis pro eadem anima, quâ ratione animæ potius proficiunt, & perficiuntur, quâm ut aliquam patientur jacturam. Quando is, qui versatur in fodiinis metallicis, eruit aurum mixtum terræ, non propterea ipsi displicet: mundat illud in igne, redditque purum. Pictor, qui elegantissimam pinxit imaginem, non spernit illam, quia relicta in conclavi obsita fuit pulvere,

sed facilimè & libertissimè abstergit, ut sit qualis prius fuerat, etiamque politio. Idem contingit in hoc negotio, quod ubi expeno.

Post hæc verba à Domino prolatæ, ad verti me esse indutam alio, & pretiosissimæ distinctæ gemmis vestitu, atq[ue] Divina Majestas conversa ad suos S. Angelos, ipsa dixit: Ducite hanc animam pertotam illa celestem civitatem, ut exhibilatur ac creetur, & aliquid percipiat ex bonis quæ hic reperiuntur. Fecerunt id ijs Sancti Latini, ducentesque me per illa cœlestia forâ, ostenderunt mihi summam magnitudinem, comunicante mihi interim Deo sublimissimas notitias sui infiniti Esse, sive rumque immensarum perfectionum, & gloriae Sanctorum ipsius. Et sicut hæc dom quispam prospicit è fenesta tendente ad forum, dic solenni nundinarum, vident confusæ, quid in eo prostet, quid in illa hominum, bestiarum, officiarum & mercium confusione agatur: ita me ijs Sancti Angeli constituerunt in quadam velut specula illius magnæ civitatis, & exhibuerunt mihi spectandum totum hujus mundi grande forum, plenum confusione & negotiatione hominum, vanas operas, & male impensas occupationes mortalium. Inde me rursus duxerunt ad confectum magni Dei nostri & Domini, qui me hæc arctissimè univit: quando autem multa restituta, inveni me in meo angulo, & in consueta oratione, quam fueram exortus.

Elapsâ deinde unâ circiter horâ, vidi descendenter ex celo Iesus Christus Dominum nostrum, cum comitatu immensabilis multitudinis Angelorum, magnâ conspicuum majestate: appropinquabat meo cubiculo, & ego eram perplexus atque confusissima, voluisseque me quodammodo abscondere, si possem: sed nec potui, neque sum permisâ hanc villen rejicere. Dominus se collocauit in splendida ac admirabili fede, & omnibus cœlestes Aulicis se coram eo prostravente, dixitque mihi: Conquiesce Anima, & desiste, quid in te velim operari. Adversus me tunc indutam ueste, quali olim uti conservaveram, priusquam ægrotæ decum

bera

berem in hoc paupere lecto, cùmque me prostravisset coram eo magno Domino, Divina ejusdem Majestas descendit quasi per duos vel tres gradus ad locum, in quo eram. Vidi, quod ferret in manu quadam cimelium instar sacri reliquiarij, seu ornatae hierothecæ, ubi erant velut insculpta omnia sacra vita ipsius mysteria, licet mihi idemmet Dominus etiam ibi videtur existere, séque ipsum portare in suis manibus, sub speciebus sacramentalibus. Accessit igitur ad me, ac diducens in pectore meam vestem, imposuit eò illud Divinum reliquarium, dùmque me purissimâ manu tangeret, vela mihi sum sine dubio expectari, quod manus verè esset carnæ: siquidem est omnino diversus, satq; dignoscitur alius tactus usitatus Divinarum Personarum, aut Sanctorum Angelorum, quando asilium nunc corpora apparentia. Dominus iterum sedet, demittens quasi pendula sua sacratissima brachia super latera sellæ. Tum elevata à Sanctis Angelis, coramque eo flexis genibus collata, osculata sum, è animositate & licentiâ, quam mihi dedit, unum è sacris e-jus pedibus, & mox alterum, codemque modo sum dislivaviata sanctas ipsius manus.

His peractis se Ejusdem Majestas movit, quâ vellat abire, id quod vehementer sensi, & abrepta à ferventi mei amoris affectu, ac velut cæcis oculis, ut non adverterem meam vilitatem, dixi illi: Ergo-ne, mi Domine tam citò abis: Tum Ipsiis Majestas, quodammodo vices meas dolens, mandavit Sanctis Angelis, ut me de-nu secum ducerent ad cœlum, quod factum est. Et cùm me prostravisset coram Beatissima Trinitate, Christus Dominus noster à me abstulit illam hierothecam, quam intra me posuerat, atque Triunus Dominus me secundò univit cum suo Di-vino Eſe, unde ad me reversa, me reperi in meo angulo.

Dubitabam de significatione illius hie-rothecæ, & qua ex causa illam à me Christus Dominus in cœlo abstulisset, dùmque id considerarem, vidi Sanctum Patrem Ludovicum de Ponte, qui me ex hoc du-

bio expedivit dicendo, quod significaverit, quando mihi fuit imposta, applicari mihi merita Christi Domini, per quæ jus habemus, ac aditum ad celestem patriam, ideoque dum in ea existimus, cessare hanc applicationem, quæ fit per sancta Sacra-menta, quorum usus non est in cœlo, dum fruimur præmio, quod nobis ea merita at-tulerunt. Benedictus sit semper DEUS. Amen.

Paulo posse hanc visionem, Divina Majestas aliud Venerabile Marinæ mysterium ostendit, ubi illam edocuit de suavissimo modo, quo non tantum bona spiritualia, sed etiam vires na-turales in suis amicis conservat. Hoc evenit decimâ nonâ dicti mensis July, & eodem anno, quod sic refert.

Feriâ quintâ, die decimâ nonâ hujus, Dominus mihi dixit, quod me vellet ad se invitare, & excipere convivio. Extimui vehementer, & recurreti ad Divinam Majes-tatem solitâ viâ, & modo meæ orationis; rogavi ut me illuminaret, multosque in hunc finem actus elicui. Dum me ijs occuparem, non poteram non videre, instrui juxta meum lectulum admirabilissimam mensam, tametsi parvam. Concederunt ad illam Domini Angeli mei contuberna-les. Angelus *Parvulus* quasi stabant, tan-quam servitus ad mensam, & meus Cu-stos adhærebat meo lateri. Ad caput mensæ accubuit, qui meâ opinione tum videbatur esse summus Angelorum. Ego petebam obnixè lumen à Deo, dicebámque in corde meo, ipsum solum à me ama-ri & queri. Ille verò, quem existimabam esse supremum Angelorum, cùm interimi esset Christus Dominus, mihi dixit. Quie-fce Anima, ego enim ipse sum, quem quari; etiāque meus Sanctus Angelus Cu-stos mihi innuebat, ut quieticerem. Ita penitus acquevi, & vidi in mensa patinas cuiusdam cibi mystici: in una erant quasi fructus, & in alia quasi herba. Licet au-tem mihi tales apparerent, videbam tamē clarè, nec esse herbas, neque fructus. Do-minus accepit unam buccellam ex herbis, deditque meo Angelo Custodi, à quo fui, imposita in os meum. Ego eam gustavimus deglutivi, & sensi in stomacho. Deinde mihi

mibi eundem in modum est data alia buccella è fructibus, utque post hoc illa patina cum reliquis fructibus fuit tradita Angelo Parvo, qui ministrabat, & ipse abivit, tanquam eam esset, nescio cui, oblaturus. Data mihi est & tertia buccella, è quadam re, quæ summè resplendebat. Nolebam illam suscipere, tandem tamen sumere debui, & sic fuit finitum convivium, atque mensa sublata. Adhibitis mox instrumentis musicis, canebatur is versus Davidis: *Domine labia mea aperies &c.* ac deinde: *Gloria Patri, & Filio, &c.* Et postquam audivissem hanc musicam, adverti, me versari in mea ordinaria oratione, atque in conferta mihi præsenzia Dei.

Præterierunt septem vel octo horæ, & cogitavi de prædicto mysterio, quod licet optarem, non poteram tamen intelligere. Interea confexi juxta me Sanctum Patrem Ludovicum de Ponte, qui mihi dixit. Novetis velim, Soror, datas tibi fuisse has buc-

cellas, ut tum debilis tua natura confor-
taretur, tum etiam tibi conferretur aug-
mentum gratiæ, & ea, quam habes, con-
servaretur. Visa mihi sum hoc audio ali-
quantum affligi, & dixi ipsi: Si ita est, San-
cte Pater, oportet me esse valde impro-
bam, cùm sit necesse, me tam extraordi-
nariè sustentari, ut conservet in gratia.
Certè Soror, respondit ille, nimia es, ac
terribilis in tuis timoribus. Num ignoras,
pro augmento, & conservatione gratiæ
esse necessaria auxilia Dei, & nos depen-
dere omnes ab amabili ipsius providentia?
Interrogavi ipsum postea, cuinam Sanctus
Angelus Parvus tulisset eam patinam? &
respondit mihi: Tulit ipsam illi, quæ tibi
singulare fervore & charitate sœpe mitit
cibum, quo in tuo morbo reficeris; & pro-
pter hanc eleemosynam, quam tibi facit,

Deus illam voluit temunerari. Ipse
sit benedictus in æter-
num.

CAPUT XXIX.

Dispositio animæ ad contemplationem, & conse- quendos in ea singulares favores.

AMabilissima Dei cura, quæ
has animas duci vidimas,
adserit de Lege ordinaria
dispositionem, quæ se illa
preparant, aptando se ad
gratiam Divinæ vocatio-
nis, ipsas invitantis, ac dirigentis ad tam in-
suetam viam, à tam paucis tritam, atque ad
correspondendum perpetuò acceptis beneficijs.
Verum quidem est, multas reperiri sanctas &
puras animas, servientes ex toto corde, & pla-
centes Deo, quin tamen unquam cœlestis men-
sa delibent micas, delicias suavissimas, que
persomque in perfecta contemplatione percipi-
untur. Occultissima sunt magni Dei nostri ju-
dicia, qui novit ejusmodi animas confortare
ad laborandum, absque mercede stipendijs, re-
servando ipsis vel ideo pro aeternitate cumula-
tiorem immortalium præmiorum superabun-
dantiam. Attamen quamvis animæ purissi-
mae inveniantur absque contemplatione, nun-
quam est contemplationem stabilem reperire,

& perseverantem intimam cum Deo familia-
ritatem, nisi in mundissimis animabus. Dixi,
stabilem, & perseverantem: siquidem infinita
magni hujus Domini bonitas, utpote prodiga
in prestantis suis misericordijs, solet quidem
interdum incipientem & imperfectam animā
derepente elevare, ad perfectam contempla-
tionem, adhibendo hoc medium tanquam effi-
caciissimum, ad illam subito abstrahendam ab
omni eo, quod terrenos redolat affectus. Nihi-
lominus certa sit talis anima, se brevi tam pre-
claro privandam bono, si illo abutatur, si non
incipiat eā cooperari generositate, quam exi-
git accepti beneficij magnitudo. Istan disposi-
tionem, quæ in eo consistit, ut anima omnibus
abrenuntiet, quæ sapiunt gustum proprium,
docuit Divina Majestas Venerabile Marinam,
inter alia, quæ ipsi revelavit in Julio anni sex-
centesimi vigesimi quarti, quod ab ipsa sic re-
censetur.

Dignatus est mihi Deus manifestare in-
effabile mysterium Beatissimæ Trinitatis,
& ostendere.